

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: CeWe Color, a.s.** (dříve FotoStar spol. s r.o.), IČ 14866927, se sídlem Kloknerova 24/2278, Praha 4 - Chodov, zastoupen Ing. Vladimírem Sojkou, daňovým poradcem, adresa pro doručování KODAP, s.r.o., třída 1. máje 97, 460 01 Liberec 1, proti **žalovanému: Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 62, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 1.4.2008, č.j. 4380/08-1300-506934,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 1.4.2008, č.j. 4380/08-1300-506934, se **zrušuje pro vady řízení** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.11.2009, č.j. 15 Ca 108/2008-122, je žalovaný povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 22 160,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1.4.2008, č.j. 4380/08-1300-506934, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému výměru Finančního úřadu v Teplicích ze dne 23.8.2006, č.j. 136424/06/210913/0170, kterým mu byla dodatečně doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2003 ve výši 1 718 562,- Kč.

Současně se žalobce domáhal i zrušení výše uvedeného dodatečného platebního výměru Finančního úřadu v Teplicích.

Žalobce v žalobě podrobně rekapituloval průběh řízení před správcem daně a žalovaným. V návaznosti na postup správce daně žalobce namítá, že zpráva o daňové

kontrole daně z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2003 zahájené dne 26.1.2005 s ním nebyla řádně projednána před vydáním dodatečného platebního výměru. Ve spojení s § 31 odst. 4 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), pak není možné takovou zprávu o daňové kontrole použít jako důkaz a vydaný dodatečný platební výměr na DPH je dle žalobce nezákonným rozhodnutím. Žalobce má za to, že postupem správce daně mu bylo znemožněno řádně se seznámit s veškerým důkazním materiálem. Dále se žalobce domnívá, že správce daně nezhodnotil veškeré navrhované důkazy a došlo tak k porušení § 31 odst. 2 daňového řádu. Žalobce poukazuje na skutečnost, že správce daně uvádí, že předmětná daňová kontrola byla formálně ukončena doručením dodatečného platebního výměru na DPH dne 25.8.2006, současně však správce daně uvádí, že kontrola byla ukončena dne 26.3.2007, kdy byla dodatečně projednána zpráva o daňové kontrole se žalobcem. Zpráva o kontrole ani po „dodatečném“ projednání nebyla žalobcem ani jeho právním zástupcem podepsána, neboť k „projednání“ zprávy došlo až po vydání dodatečného platebního výměru. Dle žalobce tedy k řádnému a zákonnému ukončení daňové kontroly DPH nikdy nedošlo. Samotný žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil, že k řádnému projednání zprávy o daňové kontrole v rámci řízení před správcem daně nedošlo. Ve snaze napravit procesní pochybení správce daně, postupoval žalovaný dle § 50 odst. 3 daňového řádu, dle kterého je možné odstraňovat vady řízení, popřípadě uložit takové odstranění se stanovením lhůty správci daně. Žalovaný se domnívá, že uvedeným postupem napravit procesní pochybení správce daně, ke kterým došlo v průběhu daňové kontroly. Dle názoru žalobce však ani „dodatečné“ projednání zprávy o daňové kontrole po vydání dodatečného platebního výměru nic nemění na skutečnosti, že předmětný výměr byl vydán v rozporu se zákonem. V souvislosti s tím odkazuje žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 118/2005-53, ve kterém je mimo jiné uvedeno, že pokud správce daně vydal dodatečné platební výměry před projednáním zprávy o daňové kontrole, nemohla se tato zpráva stát důkazním prostředkem a předmětné platební výměry tedy byly vydány bez jakýchkoli relevantních důkazů. S odkazem na právní závěry obsažené ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu má žalobce za to, že rozhodnutí správce daně bylo v dané věci vydáno na základě tehdy neexistujícího důkazního prostředku, neboť jeho jediným podkladem byla zjištění správce daně v daňové kontrole. Pokud žalovaný potvrdil toto rozhodnutí správce daně a odvolání žalobce zamítl, postupoval dle žalobce v rozporu se zákonem a porušil tak jeho subjektivní práva.

Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost správního spisu a vůbec postupu správce daně v součinnosti s žalovaným, neboť žalobci bylo nezákonně odmítnuto nahlédnutí do daňového spisu. Vzhledem ke skutečnosti, že správce daně započal s „doprojednáváním“ zprávy o kontrole DPH, požadoval žalobce nahlédnutí do předkládací zprávy správce daně a do pokynů žalovaného, kterými byl správci daně uložen postup tzv. „doprojednání“ kontrolní zprávy. Podle názoru žalobce bylo nahlédnutí do uvedených dokumentů potřebné pro řádné vyhodnocení procesního postupu správce daně a žalovaného. Nahlédnutí do uvedených dokladů žalobci umožněno nebylo. Proti rozsahu, v jakém mu bylo umožněno nahlédnout do spisu, se žalobce odvolal. Odvolání žalobce bylo žalovaným zamítnuto s odůvodněním, že v daném případě se jednalo o korespondenci územních finančních orgánů ve smyslu § 23 odst. 2 daňového řádu, a v daném případě bylo na uvážení správce daně, do jaké míry je nahlédnutí do uvedených listin nezbytné pro další průběh odvolacího řízení. Svůj požadavek na nahlédnutí do zmiňovaných dokladů uplatnil žalobce i v rámci odvolání. Žalovaný napadeným rozhodnutím jeho žádosti opět nevyhověl. Žalobce trvá na tom, že rozsah nahlédnutí do spisu, který požadoval, byl zcela adekvátní k procesním pochybením, ke kterým

došlo ze strany správce daně. Svůj požadavek považuje žalobce za zcela důvodný a dle jeho názoru neexistovala žádná právní překážka bránící nahlédnutí do spisu v požadovaném rozsahu, neboť nehrozila újma na právech jiných daňových subjektů či osob zúčastněných na daňovém řízení. V souvislosti s odmítnutím nahlédnutí do části daňového spisu žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2008, č.j. 1 Afs 50/2007-106, ve kterém je mimo jiné uvedeno, že jestliže správce daně při stanovení daňové povinnosti vychází pouze z údajů, které se týkají daňového subjektu samotného, není zde žádného důvodu odepřít tomuto subjektu seznámení s jakýmkoliv shromážděným podkladem (tedy i s předkládací zprávou), je-li to nutné pro další průběh řízení. K problematice se také vyjádřil dle žalobce Ústavní soud v nálezu ze dne 31.8.2001, sp. zn. IV. ÚS 179/01, kde je uvedeno, že vyloučeny z nahlédnutí jsou pouze takové písemnosti, které souvisí s jinými daňovými subjekty. Žalobce tedy trvá na tom, že neexistoval žádný důvod pro to, aby mu mohlo být odmítnuto nahlédnutí do předmětné části daňového spisu. V postupu správce daně a žalovaného spatřuje takovou vadu řízení, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé.

Dále žalobce namítá, že mu byl správcem daně bezdůvodně neuznán nárok na odpočet DPH na základě daňového dokladu č. FPR0303880 ze dne 23.9.2003 v částce 1 705 866,25 Kč za převod práva užívání ochranné známky FotoStar. Žalobce uvádí, že předmětný daňový doklad byl vystaven na základě Smlouvy o posouzení rizik podnikatelského projektu ze dne 29.4.2003, a to společností IDEAL–Trade Service, spol. s r.o. Tato společnost daň řádně a včas odvedla. Obsahem uvedené smlouvy bylo posouzení smlouvy o převodu obchodního podílu, dohody společníků o rozdělení zisku a licenční smlouvy. Dle názoru žalobce byly v daném případě správcem daně a žalovaným nesprávně posouzeny provedené důkazy a došlo k nesprávné interpretaci soukromoprávních vztahů vzniklých na základě Smlouvy o posouzení rizik podnikatelského projektu. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že se jednalo o službu související pouze s majetkoprávním vypořádáním společníků žalobce, neboť společníkům žalobce nevznikly na základě uvedené smlouvy žádné závazky, když odběratelem zde byl pouze žalobce. Podle názoru žalobce správce daně vyhodnotil existující důkazní prostředky v rozporu s § 31 daňového řádu, nepřihlédl ke všemu, co při dokazování zjistil, nebral zřetel na skutečný stav věcí a přidržel se pouze formálních záminek. Žalobce zdůrazňuje, že pravou podstatou Smlouvy o posouzení rizik podnikatelského projektu bylo posoudit právní a ekonomická rizika související s tím, že se žalobce majetkově a personálně oddělí od zahraničního majoritního společníka a bude muset získat a uhradit právo na užívání ochranné známky na území ČR a SR. Citovaná smlouva dále obsahuje závazek uhradit dodavateli odměnu za dosažené snížení ceny ochranné známky, pokud k němu přispěním dodavatele dojde. Ke snížení ceny ochranné známky skutečně došlo a úspora ceny ve výši 970 000,- € je doložena smluvní dokumentací se společností Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH. V tomto směru se jednalo dle žalobce o činnost související s částečným převodem ochranné známky a nikoli pouze o činnost související s vypořádáním společníků. Šlo tedy o zdanitelné plnění použité při podnikání, u kterého žalobce oprávněně uplatnil odpočet DPH.

Finanční orgány pak dále zpochybnilly převod ochranné známky v roce 2003, neboť v tomto roce nedošlo k zápisu ochranné známky do příslušného rejstříku. Tyto pochybnosti dle žalobce vyvrací znalecký posudek Ing. J. V., která potvrdila, že právo užívat ochrannou známku vzniká dnem uzavření smlouvy o převodu a nikoli dnem zápisu do registru ochranných známek. Správce daně a žalovaný však závěry obsažené v uvedeném znaleckém posudku nereflektovali a v rámci daňového řízení se s nimi řádně nevypořádali. Dále

zdůraznil, že tvrzení žalovaného, že k převodu ochranné známky „FotoStar“ došlo pouze na základě ujednání společníků a k jejich užítu, neodpovídá dle názoru žalobce skutečnosti.

Žalobce také namítá, že nelze souhlasit s názorem správce daně, že převodem ochranné známky žalobce pořídil za přemrštěnou cenu shodnou známku s těmi, které již vlastnil nebo jaké si krátce na to zaregistroval. Nešlo o známku shodnou, ale velmi podobnou. Žalovaný se v této souvislosti nevypořádal s námitkou vznesenou v odvolacím řízení, že vysoká cena ochranné známky souvisela především s potřebou ochránit ochrannou známku FotoStar před zneužitím, ke kterému by mohlo snadno dojít, pokud by ji získal např. konkurenční podnik. Takové riziko reálně hrozilo, neboť vlastník ochranné známky byl v úpadku a krátce na to vstoupil do konkurzu. Ochranná známka FotoStar byla důležitá i pro průnik na zahraniční trhy a bylo nutné vyloučit, že tato v rámci pařížské úmluvy bude již registrována pro jiný subjekt. Vlastník ochranné známky si byl této vyjednávací pozice dobře vědom a pouze pod časovým tlakem a zásluhou vyjednávání z původních požadavků výrazně slevil. Dle názoru žalobce jsou rovněž z tohoto hlediska závěry správce daně nepřezkoumatelné, protože ignorují důležité skutečnosti, které v řízení vyšly najevo.

Žalobce dále namítá, že procesně nepřípustné bylo rovněž odmítnutí navržených svědků M. B., P. B. a Ing. J. Š.. Tito svědci byli navrženi v situaci, kdy správce daně zpochybnil důkazní váhu písemných prohlášení a svědeckých výpovědí Ing. R. B.. Žalobce další svědky navrhl právě proto, že mohli potvrdit pravdivost výpovědi a písemných prohlášení Ing. R. B. jako přímého účastníka obchodních jednání směřujících ke stanovení ceny obchodní známky. Správce daně tak odepřel žalobci právo efektivně pokračovat v důkazním řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v celém rozsahu.

Žalovaný trvá na tom, že tvrzení žalobce jsou nedůvodná a předmětné daňové řízení bylo vedeno řádně v souladu s § 2 daňového řádu a netrpí žalobcem dovozovanými vadami. Správce daně a následně i žalovaný hodnotili předložené důkazní prostředky v souladu s § 2 odst. 3 daňového řádu, tzn., že při svém rozhodování hodnotili veškeré důkazní prostředky dle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Ke všem zjištěním měl žalobce možnost se vyjádřit a podávat návrhy a námítky. V průběhu daňového řízení správce daně přihlédl ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Žalovaný uložil opakovaně správci dně, aby řízení doplnil, neboť tento způsob se jevil důvodným, což připouští ustanovení § 50 odst. 3 daňového řádu. Následně po doplnění řízení žalovaný odvolání žalobce v souladu s ustanovením § 50 odst. 6 daňového řádu zamítl a obsáhle odůvodnil. Žalovaný zdůrazňuje, že nebyla porušena ustanovení § 31 a § 50 odst. 3, 6, a 7 daňového řádu. Poukazuje na to, že na základě zjištění žalovaného, že je třeba, aby správce daně řádně projednal výsledky daňové kontroly zachycené ve zprávě, uložil správci daně doplnění daňového řízení podle § 50 odst. 3 daňového řádu. V rámci tohoto doplnění měl žalobce do doby vydání pravomocného rozhodnutí možnost ve smyslu § 48 odst. 7 daňového řádu doplňovat a pozměňovat údaje svého odvolání ve vztahu k posouzení dotčené věci v rámci hmotného práva a byla mu několikrát dána možnost se vyjádřit ke zjištěním správce daně a ke zhodnocení důkazů uvedených v předmětné zprávě z kontroly. Žalobce však toto své právo nevyužil. Žalovaný trvá na tom, že správce daně v průběhu doplnění daňového řízení dostal svých zákonných povinností, neboť projednal s žalobcem svá zjištění a dal mu možnost se k nim vyjádřit. Zpráva z kontroly byla žalobci doručena dne 10.9.2007.

K tvrzením týkajícím se neuznání nároku na odpočet DPH na základě daňového dokladu č. FPR0303880 ze dne 23.9.2003 v částce základu daně ve výši 7 753 937,50 Kč a v základní sazbě daně ve výši 1 705 866,25 Kč za převod práva užívání ochranné známky FotoStar, žalovaný sděluje, že předmětný daňový doklad byl žalobci vystaven společností IDEAL-Trade Service, spol. s r.o. na základě smlouvy o posouzení rizik podnikatelského projektu. Dle jejího mínění žalobce realizoval podnikatelský projekt spočívající ve vypořádání původních společníků – společnosti Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH a pana L. K.. V rámci tohoto projektu byly dále dne 8.4.2003 uzavřeny smlouva o převodu obchodního podílu, dohoda společníků o rozdělení zisku a licenční smlouva. Ze smlouvy o převodu obchodního podílu je zřejmé, že společnost Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH převedla na pana L. K. celý svůj obchodní podíl na společnost žalobce ve výši 70%, a to za dohodnutou cenu 1 060 000,- €. Tímto se stal pan L. K. vlastníkem obchodního podílu ve společnosti žalobce ve výši 100%. Podle dohody společníků o rozdělení zisku si společníci žalobce dohodli, jaká bude jejich výše podílu na zisku společnosti Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH a pana L. K. a kdy dojde k jejich vyplacení. Licenční smlouvou společnost Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH poskytla nabyvateli licenci na užívání známky FotoStar s číslem 785201 při obchodní činnosti a žalobce byl povinen uhradit část licenčního poplatku ve výši 991 000,- €.

Společnost IDEAL-Trade Service, spol. s r.o. se jako dodavatel mimo jiné zavázala, že zařídí za úplatu pro žalobce na jeho účet snížení pohledávek společnosti Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH, které vznikly na základě smlouvy o převodu obchodního podílu, dohody společníků o rozdělení zisku a licenční smlouvy uskutečněním právních úkonů jménem odběratele. Žalobce se zavázal zaplatit dodavateli odměnu ve výši jedné čtvrtiny částky, o kterou budou sníženy tyto pohledávky. Přílohou předmětného daňového dokladu č. FPR0303880 ze dne 23.9.2003 je protokol o provedených výkonech ze stejného dne, dodatek k licenční smlouvě a smlouva o částečném převodu ochranné známky FotoStar. Právě na základě protokolu o provedených výkonech vystavil žalobce dodavatelské společnosti IDEAL-Trade Service spol. s r.o. daňový doklad FPR0303880 zaúčtovaný jako součást pořízení dlouhodobého nehmotného majetku.

Žalovaný odkazuje na spisovou dokumentaci, z níž je zřejmé, že žalobce Licenční smlouvu, na základě které měla společnost Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH poskytnout žalobci licenci na užívání známky FotoStar s číslem 785201, nikdy nezaregistrovala u Úřadu průmyslového vlastnictví v České republice, ani v rejstříku žádného z patentových úřadů, což je v rozporu s tvrzením žalobce uvedeným v doplnění odvolání ze dne 18.6.2007. Nikdy žalobce tuto smlouvu nepředložil v originále ověřenou notářem. Žalobce nevykázal žádnou platbu jako úhradu za licenci, přičemž částka 991 000,- € měla být uhrazena již dne 3.5.2003 pod sankcí ztráty účinnosti licenční smlouvy. Z dodatku k licenční smlouvě ze dne 23.9.2003 pak dále dle žalovaného vyplývá, že tento dodatek ruší předmětnou licenční smlouvu od samotného počátku. Ze spisového materiálu je dále dle žalovaného patrné, že žalobce vlastnil shodné ochranné známky s logem FOTOSTAR již v době před pořízením předmětné ochranné známky FotoStar a tyto známky byly řádně zapsané u Úřadu průmyslového vlastnictví. Další ochranné známky si žalobce nechal zaregistrovat během období, za která byla provedena daňová kontrola, a výše licenčních poplatků přitom činila za první čtyři měsíce částku ve výši 30 000,- Kč a následně 25 000,- Kč za období tří uplynulých měsíců. Dále bylo zjištěno, že žalobce předmětnou ochrannou známku v obchodním styku nepoužíval, naopak používal svou ochrannou známku původní. Na základě uvedeného žalovaný uvádí, že závěry jeho i správce daně jsou totožné a v obou případech správné

a úplné, neboť se jednalo o úpravu majetkoprávních vztahů týkajících se vypořádání společníků, nikoli žalobce.

Pro úplnost žalovaný uvádí, že uvedené majetkové vypořádání nebylo možno realizovat z majetku žalobce na jeho vrub, neboť obchodní společnost s ručením omezeným, je charakteristická důsledným oddělením jejího majetku od majetku jejích společníků. V daném případě tak není možné, aby žalobce v jakékoliv formě hradil úplatu za převod obchodního podílu na jeho společníka ze svého majetku. Uvedené majetkové vypořádání zahrnovalo převod obchodního podílu, dohodu společníků o rozdělení zisku a dohodu o převodu obchodní známky. Po převodu obchodního podílu a rozdělení zisku se vyjednávalo o částce za ochrannou známku, účastníkem těchto jednání však nebyl přímo žalobce, nýbrž jeho společníci jako soukromé osoby. Tyto skutečnosti jsou patrné i ze smluv o odborné pomoci při snižování rizik podnikatelského projektu, kterou uzavřela společnost IDEAL-Trade Service, spol. s r.o. se svými dodavateli a ve kterých je uvedeno, že tento podnikatelský projekt spočívá ve vypořádání původních společníků. Žalovaný uzavírá, že k převodu práva užívání ochranné známky FotoStar tak nedošlo na základě potřeb žalobce, nýbrž na základě dohody obou společníků – společnosti Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH a pana L. K. o majetkoprávním vypořádání. Společnost IDEAL-Trade Service, spol. s r.o. tak poskytla své služby v rámci těchto dohod uvedeným společníkům a nikoli žalobci.

K námitce týkající se vypořádání se žalovaného se znaleckým posudkem Ing. J. V. žalovaný uvádí, že v předmětném daňovém řízení nedošlo k porušení ustanovení § 31 odst. 2 daňového řádu, neboť skutkový stav věci byl řádným způsobem zjišťován v souladu s § 31 daňového řádu a získané důkazní prostředky byly zhodnoceny v souladu s § 2 odst. 3 daňového řádu. Žalovaný upřesňuje, že závěry znalce, které cituje žalobce ve své žalobě, nejsou žádným způsobem zpochybňovány. V předmětném daňovém řízení však byly zjištěny skutečnosti, týkající se převodu předmětné ochranné známky, které jsou v souladu s těmito závěry. Bylo zjištěno, že licenční smlouva, která byla uzavřena dne 8.4.2003 a na základě které měla být poskytnuta licence na užívání známky FotoStar, nikdy nebyla zaregistrována u Úřadu průmyslového vlastnictví v České republice, ani v rejstříku žádného z patentových úřadů. Z dodatku k licenční smlouvě ze dne 23.9.2003 pak dále dle žalovaného vyplývá, že tento dodatek ruší předmětnou licenční smlouvu od samého počátku. Tato námitka byla dle žalovaného uplatněna v žalobě nad rámec námitek uplatněných v předchozím daňovém řízení.

K námitce, že se žalovaný nevypořádal s námitkou vznesenou v odvolacím řízení, že vysoká cena ochranné známky souvisela především s potřebou ochránit ochrannou známku FotoStar před zneužitím, žalovaný sděluje, že výše ceny nebyla v daném případě důvodem pro neuznání předmětného nároku na odpočet daně. Rozhodující bylo zjištění, že se v daném případě jednalo o činnosti související s majetkoprávním vypořádáním společníků žalobce a že tak předmětné zdanitelné plnění žalobce nepoužil při podnikání dle ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 588/1992, o dani z přidané hodnoty.

V souvislosti s uvedenými žalobními námitkami neuplatněnými v odvolacím řízení odkazuje žalovaný na ustanovení § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a navrhuje, aby soud při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které opětovně zdůraznil, že považuje za nezákonný postup správních orgánů, pokud zpráva o daňové kontrole byla „dopřijednána“ s žalobcem až po vydání dodatečných platebních výměrů. Aby mohla být zpráva o daňové kontrole zákonným důkazem, je ve smyslu § 16 odst. 8 daňového řádu nutné,

aby byla řádně projednána a podepsána správcem daně a daňovým subjektem. Dále trvá žalobce i na tom, že neumožněním nahlédnutí do výše citovaných částí daňového spisu došlo ze strany správce daně a žalovaného k procesnímu pochybení, v důsledku kterého bylo žalobci znemožněno seznámit se se všemi informacemi podstatnými pro stanovení daňové povinnosti.

Dále žalobce zdůraznil ve vztahu ke smlouvě o posouzení rizik podnikatelského projektu ze dne 29.4.2003, že podstatou smluvního závazku mezi žalobcem a dodavatelem nebylo plnění závazků z právních úkonů, jež byly součástí podnikatelského projektu, nýbrž fakt, že dodavatel měl poskytnout poradenské a zprostředkovatelské služby, které také řádně poskytl. Na základě činnosti dodavatele skutečně došlo k minimalizaci závazků, které žalobci v rámci podnikatelského projektu vznikly a dodavateli tudíž náležela sjednaná odměna, na základě které uplatnil žalobce sporný nárok na odpočet DPH. Dodavatel pak z předmětného plnění řádně odvedl DPH. Žalobce zdůraznil, že pro posouzení věci není podstatná faktická realizace podnikatelského projektu. Stěžejní dle jeho názoru skutečnost, že dodavatel posuzoval rizikovost jednotlivých obchodních případů a učinil jednání se smluvními partnery, na základě kterých bylo docíleno ve smlouvě samotné předpokládané podmínky pro výplatu odměny. Příčiněním dodavatele došlo k minimalizaci ceny za převod obchodní známky a k celkovému snížení transakčních a konkurenčních rizik, která mohla pro žalobce vyplývat z odchodu majoritního společníka s významným postavením na německém trhu ve shodném oboru podnikání. Žalobce zdůraznil, že žalovaný nevyvrátil důkazy, kterými byly zejména výpovědi jednatele a spolupracovníků dodavatele a zůstal v tomto směru pouze u pochybností a nepodložených spekulací.

Dále žalobce zdůraznil, že nesouhlasí s tvrzením, že žalobce hradil jakoukoli úplatu za převod obchodního podílu na jejího společníka ze svého majetku. Cenu za převod obchodního podílu uhradil jeho nabyvatel. Žalobce poskytl plnění dodavateli za jeho poradenskou činnost, kdy tento posuzoval rizikovost převodu obchodního podílu a spojení 100 % obchodního podílu do rukou jediného společníka a majetkové odpoutání společnosti od podnikatelsky strategického zahraničního společníka. Dále považuje žalobce za irelevantní, že účastníkem jednání o ceně za ochrannou známku byli jeho společníci. Ačkoli obchodní vedení společnosti náleží jejímu jednatele, společníkům nemůže být upíráno právo, aby se osobně účastnili jednání týkajících se společnosti. Stranou smlouvy o částečném převodu ochranné známky pak byl jednoznačně žalobce, jménem kterého jednal řádně jeho statutární orgán.

Rovněž žalobce konstatuje, že převod ochranné známky FotoStar smlouvou o částečném převodu z 23.9.2003 byl opatřením, které mělo vyloučit budoucí zneužití ochranné známky. K převodu známky došlo bez ohledu na neprovedení registrace již dnem podpisu smlouvy. Šlo především o to, vyloučit budoucí uplatnění jakýchkoliv cizích práv na předmětnou ochrannou známku na území České republiky. Žalobce zdůraznil, že žalovaný se i přes výslovné upozornění žalobce v odvolacím řízení se stanoviskem patentové zástupkyně řádně nevypořádal.

Trvá na tom, že kdyby z předmětné dohody měli částečný prospěch společníci žalobce, nemůže to odůvodnit odmítnutí nároku na dopočet daně za zdanitelné plnění, které bylo určeno žalobci jako plátcí daně z přidané hodnoty a které bylo požito pro její budoucí zdanitelná plnění v podobě poskytování služeb na českém a německém území pod ochrannou známkou FotoStar.

Dne 21.5.2009 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, ve kterém žalobce poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 18.11.2008, sp. zn. I ÚS 1835/07, a ze dne 1.12.2008, sp. zn.

I. ÚS 705/06, kde je mimo jiné uvedeno, že důvody a podezření pro zahájení daňové kontroly musí existovat v okamžiku zahájení kontroly a musí být správcem daně jednoznačně formulovány a daňovému subjektu sděleny a objektivně zachyceny v protokolu o zahájení kontroly. Dále je v uvedených nálezech konstatováno, že pokud byla zahájena daňová kontrola bez uvedení důvodů, je takový postup správce daně nepřipustným porušením autonomní sféry jednotlivce a jde o realizaci pravomoci v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce poukazuje na skutečnost, že i v daném konkrétním případě byla daňová kontrola dne 26.1.2005 zahájena bez uvedení jakýchkoli důvodů a došlo tak k porušení ustanovení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V důsledku toho bylo předmětné řízení zatíženo nezhojitelnou vadou řízení, kterou není možné odstranit ani v řízení před druhostupňovým orgánem.

Dále žalobce s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1.4.2009, č.j. 31 Ca 157/2007-53, v doplnění žaloby poukazuje na skutečnost, že k námitce obsažené v tomto doplnění žaloby by měl soud přihlédnout, přesto že byla uplatněna po lhůtě pro podání žaloby, neboť nález Ústavního soudu má obecnou povahu a je všeobecně aplikovatelný. Pokud by k nálezu Ústavního soudu ze dne 18.11.2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, nebylo soudem přihlédnuto, jednalo by se dle žalobce o nepřipustné prolomení principu precedenční závaznosti nálezů Ústavního soudu.

Dne 2.6.2009 bylo soudu doručeno druhé doplnění žaloby, kde žalobce poukazuje na skutečnost, že daňovou kontrolu, která byla zahájena bez uvedení důvodů, není možné považovat za úkon, který ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu přerušuje běh prekluzivní lhůty pro vyměření daně. V daném konkrétním případě tedy dle žalobce s přihlédnutím k nálezu Ústavního soudu ze dne 2.12.2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, kterým byla změněna interpretace počátku běhu prekluzivní lhůty, právo státu na vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až prosinec roku 2003 a leden až prosinec roku 2004 již prekludovalo, a to postupně nejpozději ke dni 31.3.2007.

Dále žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.9.2008, sp. zn. 8 Afs 48/2006 konstatoval, že soudy v rámci správního soudnictví jsou povinny přihlížet k prekluzi práva z úřední povinnosti. Přesto žalobce dodatečně uplatňuje v tomto druhém doplnění žaloby i námitku prekluze práva státu vyměřit daň z přidané hodnoty za výše uvedená zdaňovací období.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu včetně prekluze, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

V předmětné věci již Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval rozsudkem ze dne 30.11.2009, č.j. 15 Ca 108/2008-122. V uvedeném rozhodnutí dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 1.4.2008, č.j. 4380/08-1300-506934, a jemu předcházející dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Teplicích ze dne 23.8.2006, č.j. 136424/06/210913/0170, jsou nezákonná. Nezákonnost těchto rozhodnutí spatřoval krajský soud v tom, že jimi byla pravomocně vyměřena daň až po uplynutí prekluzivní lhůty. Krajský soud vyšel z právního názoru Ústavního soudu vyjádřeného v nálezu ze dne 2.12.2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, dle něhož tříletá prekluzivní lhůta počíná běžet od konce zdaňovacího období, v němž daňová povinnost vznikla. Dále soud vyšel z právního názoru Ústavního soudu vyjádřeného v nálezu ze dne 18.11.2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07, ve kterém bylo judikováno, že má-li daňová kontrola být skutečně úkonem ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu, je nezbytné ji vázat na existenci jednoznačně formulovaných důvodů pro její použití a musí tedy být ze strany správního orgánu dána konkrétní pochybnost, pro kterou se provádí daňová kontrola, a tato pochybnost musí být zachycena v protokolu o zahájení kontroly. Soud vyhodnotil protokol o zahájení daňové kontroly, který neobsahoval důvod zahájení kontroly, ve smyslu citovaných nálezů jako ryze formální úkon, který nebylo možno považovat za úkon ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu, který by přerušoval běh prekluzivní lhůty. V důsledku toho pak soud dospěl k závěru, že daň byla v předmětné věci pravomocně doměřena až po marném uplynutí prekluzivní lhůty.

Uvedený rozsudek žalovaný napadl včasnou kasační stížností v plném rozsahu. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 13.5.2010, č.j. 1 Afs 26/2010-163, pak rozsudek Krajského soudu ze dne 30.11.2009, č.j. 15 Ca 108/2008-122, zrušil a věc Krajskému soudu v Ústí nad Labem vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13.5.2010, č.j. 1 Afs 26/2010-163, konstatoval, že Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 1835/07 se dostatečně nevypořádal se všemi možnými a uplatněnými zásadními argumentačními pozicemi a zároveň z něj není patrné, že by tak činil záměrně. Především nezohlednil judikaturu Nejvyššího správního soudu, který vypracoval podrobný mechanismus procesních prostředků k ochraně proti případné svévoli při zahájení a v průběhu daňové kontroly. Nejvyšší správní soud má za to, že řešení, která v minulosti nabídl v rámci své judikatury, představují dostatečně účinný mechanismus proti případné svévoli ze strany správce daně v průběhu provádění daňové kontroly. Proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je možné odchýlit se od právního názoru vyjádřeného v předmětném nálezu Ústavního soudu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že k zahájení daňové kontroly v daném konkrétním případě nedošlo pouze formálním úkonem správce daně, který by účelově „prodlužoval“ lhůtu pro dodatečné vyměření daňové povinnosti na samém konci lhůt pro vyměření daně. Nejvyšší správní soud tedy konstatoval, že v daném případě je nutno zahájení daňové kontroly považovat za reálný úkon, který splňuje požadavky na přetržení lhůty stanovené pro dodatečné vyměření daně ve smyslu § 47 odst. 2 daňového řádu, a že v daném konkrétním případě byla daň z přidané hodnoty za jednotlivá kontrolovaná zdaňovací období žalobci pravomocně doměřena v rámci prekluzivní lhůty.

Na tomto místě soud podotýká, že v novém soudním řízení je zdejší krajský soud podle ustanovení § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán shora uvedenými právními názory Nejvyššího správního

soudu obsaženými ve výše citovaném rozsudku. Proto soud přistoupil k věcnému projednání jednotlivých žalobcových námitek.

Primárně se soud věnoval procesním námitkám žalobce.

K námitce žalobce, že zpráva o daňové kontrole s ním nebyla řádně projednána před vydáním dodatečného platebního výměru, a proto je tento nezákonný, což nemůže změnit ani „dodatečné“ projednání zprávy o daňové kontrole v rámci odvolacího řízení, soud uvádí následující. Z obsahu správního spisu i žalobou napadených rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že mezi účastníky není sporu o tom, že v rámci řízení před správcem daně došlo k procesnímu pochybení spočívajícím v tom, že nebyla řádně projednána zpráva o daňové kontrole před vydáním dodatečného platebního výměru. Spornou zůstává otázka, zda bylo možno toto pochybení v rámci odvolacího řízení odstranit. Na tomto místě soud musí konstatovat, že žalobce vycházel z rozhodovací praxe správních orgánů, kdy v minulosti odvolací správní orgány v případě zjištění závažných procesních porušení ze strany správce daně následně vydané platební výměry rušily a věci vracely správci daně k dalšímu řízení. V obdobném duchu rozhodovaly i správní soudy, kdy při zjištění závažných procesních pochybení v řízení před správcem daně rušily odvolací rozhodnutí včetně dotčených platebních výměrů. Z uvedené rozhodovací praxe vycházel i Nejvyšší správní soud v rozhodnutích, kterých se žalobce dovolával. Ovšem k výrazné změně v rozhodovací praxi daňových orgánů i správních soudů došlo po vydání rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75. V tomto rozhodnutí judikoval rozšířený senát, že vady odvoláním napadeného rozhodnutí či postupu správce daně prvního stupně v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, musí být odstraněny v rámci odvolacího řízení. Dále konstatoval, že vady odvoláním napadeného rozhodnutí či postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, odstraní správce daně prvního stupně autoremedurou nebo odvolací orgán postupem podle § 50 odst. 3 daňového řádu.

V daném konkrétním případě správce daně po podání odvolání proti platebnímu výměru postoupil odvolání žalovanému, proto již rozhodnutí v rámci autoremedury nepřicházelo v úvahu. Jediným možným postupem byl tedy postup podle § 50 odst. 3 daňového řádu.

V ustanovení § 50 odst. 3 daňového řádu je mimo jiné uvedeno, že odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Vyjdou-li při přezkoumávání najevo skutečnosti odvolatelem sice neuplatněné, ale mající podstatný vliv na výrok rozhodnutí, lze k nim rovněž při rozhodování přihlídnout. Při tom není odvolací orgán vázán návrhy odvolatele a může proto změnit rozhodnutí odvoláním napadené i v neprospěch odvolatele. V rámci odvolacího řízení může odvolací orgán výsledky daňového řízení doplňovat, odstraňovat vady řízení anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně se stanovením přiměřené lhůty.

V daném konkrétním případě tedy žalovaný jako odvolací orgán v rámci odvolacího řízení zjistil, že správcem daně nebyla před vydáním dodatečného platebního výměru řádně projednána zpráva o daňové kontrole. S přihlédnutím k výše citovaným závěrům rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu bylo jedinou možností žalovaného postupovat tak, aby zjištěná vada řízení byla odstraněna, tedy v rámci odvolacího řízení řádně projednat zprávu o daňové kontrole se žalobcem a umožnit mu vyjádřit se k závěrům a případně doplnit řízení v reakci na vyjádření žalobce jako daňového subjektu. Žalovaný postupoval tak, že uvedené kroky uložil správci daně, který tak učinil v rámci ústního jednání konaného dne 26.3.2007, o kterém byl pořízen protokol č.j. 35326/07/210931/0140. Předmětem uvedeného ústního

jednání bylo (v souladu s rozhodnutím o námitce ze dne 11.9.2007, č.j. 139943/07/210931/1404) posouzení jednotlivých důkazních prostředků, projednání jejich hodnocení správcem daně se zástupcem daňového subjektu a vyjádření zástupce daňového subjektu ke zjištění správce daně. Dle názoru soudu byla uvedeným postupem zhojena procesní vada z prvostupňového řízení a správní orgány postupovaly zcela v souladu s právními předpisy a nedošlo k poškození práv žalobce. Na této skutečnosti nic nemění ani fakt, že zmocněnec žalobce odmítl uvedený protokol o ústním jednání podepsat s tím, že nerozumí procesním postupům správce daně a není mu jasný věcný dopad, který by jeho podpis na tomto protokolu přinášel.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že tato námitka žalobce je nedůvodná.

K námitce žalobce, ve které namítá, že mu bylo nezákonně odmítnuto nahlédnutí do části daňového spisu, soud uvádí následující. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že o odvolání žalobce proti neumožnění nahlédnutí do spisu bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného č.j. 7457/07-1500 ze dne 1.6.2007 a v tomto rozhodnutí jsou uvedeny konkrétní důvody, proč nebylo možné žalobci umožnit nahlédnout do předkládací zprávy a do pokynů odvolacího orgánu k doplnění řízení. Dále je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že se žalovaný plně ztotožňuje se závěry uvedenými v citovaném rozhodnutí o odvolání. Takové vypořádání se s odvolací námitkou je dle názoru soudu zcela nedostatečné. Přestože žalobce ve čtvrtém doplnění odvolání ze dne 18.6.2007 formuloval odvolací námitku tak, že trvá na důvodech obsažených v odvolání ze dne 3.4.2007 proti rozsahu, v jakém mu bylo umožněno nahlédnutí do daňového spisu, a žádá, aby tyto důvody byly znovu přezkoumány i při rozhodování ve věci samé, je dle soudu nepřijatelné, aby žalovaný se s takovou odvolací námitkou vypořádal pouhým odkazem na odůvodnění rozhodnutí o odvolání ze dne 1.6.2007 č.j. 7457/07-1500. Vypořádání se s odvolací námitkou jakkoli obecně formulovanou je nutno provést v plném rozsahu. V ustanovení § 23 odst. 2 daňového řádu je uvedeno, že daňový subjekt není oprávněn nahlížet do úřední korespondence s jinými státními orgány, do rejstříku, pomůcek, zápisů a rozhodnutí sloužících výlučně pro potřeby správce daně a dalších podkladů, do nichž nelze umožnit nahlédnutí s ohledem na povinnost zachovat v tajnosti poměry jiných daňových subjektů. Dále je však v citovaném ustanovení také uvedeno, že není-li ohrožen zájem jiného daňového subjektu nebo jiných osob zúčastněných na daňovém řízení, může správce daně v odůvodněných případech nutných pro další průběh daňového řízení povolit nahlédnutí i do těchto písemností. V daném konkrétním případě se měl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádat právě s existencí či neexistencí skutečností zabraňujících povolení nahlédnutí žalobce do předkládací zprávy a do pokynů odvolacího orgánu k doplnění řízení. Toto žalovaný v napadeném rozhodnutí žádným způsobem neučinil. Soud tedy ohledně této námitky dospěl k závěru, že byla důvodná a s ohledem na to pak napadené rozhodnutí trpí dílčí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Dále se soud věnoval námitce hmotněprávního charakteru.

Žalobce trvá na tom, že mu náleží nárok na odpočet daně na základě daňového dokladu č. FPR0303880 ze dne 23.9.2003 v částce základu daně ve výši 7 753 937,50 Kč a v základní sazbě daně ve výši 1 705 866,25 Kč. Z obsahu správního spisu vyplývá, že daňový doklad byl vystaven společností IDEAL-Trade Service, spol. s r.o. na základě smlouvy o posouzení rizik podnikatelského projektu uzavřené dne 29.4.2003 mezi žalobcem a uvedenou společností jako

dodavatelem. V uvedené smlouvě je stanoveno, že žalobce realizuje podnikatelský projekt spočívající ve vypořádání původních společníků, společnosti Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH a pana L. K. a že v rámci tohoto projektu byly uzavřeny tyto smlouvy a dohody: smlouva o převodu obchodního podílu na společnost FotoStar Südcolor spol. s r.o. (žalobce) ze společnosti Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH na L. K., dohoda společníků o rozdělení zisku společnosti FotoStar Südcolor spol. s r.o. (žalobce) a licenční smlouva, kterou společnost Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH poskytla žalobci licenci na užívání známky „FotoStar“ při obchodní činnosti na smluvním území na dobu 6 let. Předmětem činnosti dle uvedené smlouvy bylo, že společnost IDEAL-Trade Service, spol. s r.o. posoudí rizika tohoto projektu a bude vyvíjet v rámci vztahů mezi žalobcem a společností Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH činnost směřující ke snížení rizik projektu a snížení pohledávek společnosti Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH vzniklých na základě smlouvy o převodu obchodního podílu, dohody společníků o rozdělení zisku a licenční smlouvy. Odměna za posouzení rizik projektu byla stanovena ve výši 12 000,- Kč a odměna za zajištění snížení pohledávek byla stanovena ve výši jedné čtvrtiny částky, o kterou budou sníženy pohledávky společnosti Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH vzniklé na základě smlouvy o převodu obchodního podílu, dohody společníků o rozdělení zisku a licenční smlouvy.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 8 výslovně uvádí, že rozhodující skutečností, proč nepovažuje předmětný výdaj za řádné zdanitelné plnění, ze kterého by mohl žalobce uplatnit nárok na odpočet daně, je skutečnost, že *„podstatou uzavřené smlouvy se společností IDEAL-Trade Service, spol. s r.o. je činnost související s majetkoprávním vypořádáním společníků odvolavatele (žalobce, poz. soudu) a k převodu práva užívání ochranné známky tak nedošlo na základě potřeb odvolavatele (žalobce, pozn. soudu), nýbrž na základě dohody obou společníků o majetkoprávním vypořádání - Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH a pana K...“* Následně žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že *„předmětné zdanitelné plnění tak nebylo odvolatelem (žalobcem, pozn. soudu) použito při podnikání podle § 19 odst. 1 ZDPH (zák. č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, pozn. soudu), a proto nemá na základě dotčeného daňového dokladu nárok na odpočet daně.“*

Uvedený závěr žalovaného shledal soud jako ne zcela správný. Je zcela nepochybné, že smlouva o převodu obchodního podílu a dohoda společníků o rozdělení zisku jsou smluvní vztahy týkající se výhradně společníků právnické osoby a samotná právnická osoba tedy nemůže uplatňovat v rámci svého účetnictví žádným způsobem výdaje vyplývající smluvním stranám z uvedených smluvních závazků, jichž se ani jako smluvní strana samotná právnická osoba neúčastnila. O zcela odlišnou situaci ovšem jde v případě licenční smlouvy, kdy společnost Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH přímo žalobci poskytla licenci na užívání obchodní známky při obchodní činnosti na určitém konkrétním území na dobu 6 let. V tomto smluvním vztahu je žalobce přímo jednou ze smluvních stran a v souvislosti s touto smlouvou mu vznikly závazky vůči společnosti Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH. Na tomto místě soud podotýká, že není v žádném případě podstatný důvod, proč k takové smlouvě smluvní strany přikročily. Není tedy vůbec významné, zda předmětný smluvní vztah byl součástí určitého vypořádání vztahů mezi společností Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH a L. K., který byl v té době společníkem žalobce. Podstatné je, že vlastníkem licence a subjektem, který za úplatu dle předmětné smlouvy získal právo užívat určitou obchodní známku, byl právě žalobce. Ať již pohnutka jednotlivých stran licenční smlouvy k uzavření předmětného smluvního vztahu byla jakákoli, podstatnou skutečností je,

že společnost Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH udělila licenci na užívání obchodní známky žalobci a tomu vznikl určitý závazek v konkrétní finanční výši. V daném případě tedy není vyloučeno, že společnost IDEAL-Trade Service, spol. s r.o. v rámci své činnosti v souladu s ustanoveními smlouvy o posouzení rizik podnikatelského projektu vyvíjela činnost směřující ke snížení pohledávek společnosti Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH vůči žalobci, které vznikly v souvislosti s uzavřením licenční smlouvy. Na základě uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že stanovisko žalovaného ve vztahu činnosti společnosti IDEAL-Trade Service, spol. s r.o., ze kterého vycházel při posouzení dané věci, nebylo správné.

Rovněž tak považuje soud za nesprávný i závěr, že předmětná obchodní známka nebyla žalobcem použita při podnikání, neboť měl k dispozici obdobné známky a známku, na níž získal licenci, ani nepoužíval. V obchodním styku může mít význam i pořízení podobné obchodní známky, jakou již podnikatel používá právě za účelem toho, aby ji nemohl použít nikdo jiný a nemohl parazitovat na pověsti podnikatele a zneužívat k získávání klientů, kteří v omylu pořizují služby či zboží od osoby používající podobnou obchodní známku v domnění, že obchodují s předmětným podnikatelem. Tedy i pouhé získání výhradního práva k užívání konkrétní obchodní známky bez jejího jakéhokoliv užití má svůj hospodářský význam pro podnikatele, tím spíše za situace, že legálně používá jiné obchodní známky, které jsou s touto známkou zaměnitelné nebo podobné. Tato argumentace žalovaného je tedy dle soudu rovněž nepřihodná.

V daném konkrétním případě je tedy nutné, aby se daňové orgány důkladně zabývaly otázkou, v jaké míře společnost IDEAL-Trade Service, spol. s r.o. se zasadila o snížení pohledávek společnosti Südcolor Holding Beteiligungsgesellschaft mbH vůči žalobci vyplývajících z výše specifikované licenční smlouvy. Žalovaný ve svém rozhodnutí sice naznačuje, že v důsledku neuhrazení některé smluvně stanovené úhrady pozbyla samotná licenční smlouva platnosti od samého počátku, ovšem je třeba se zabývat i otázkou, jestli následné pozbytí platnosti licenční smlouvy má význam pro posouzení otázky nároku společnosti IDEAL-Trade Service, spol. s r.o. Touto otázkou se žalovaný již v důsledku svého výše rozebraného nesprávného závěru nezabýval.

Se shora popsáním nesprávným závěrem žalovaného pak souvisí i otázka okruhu důkazních prostředků, které žalovaný osvědčil v dané věci jako důkaz. Bude tedy nutné, aby žalovaný v dalším řízení, které vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění dokazování, znovu zhodnotil i žalobcem navrhované důkazní prostředky.

S ohledem na výše uvedené považuje soud uvedenou námitku žalobce za důvodnou a dospěl k závěru, že v důsledku nesprávného vyhodnocení skutkového stavu, vyžaduje předmětná věc zásadní doplnění spisu. V této skutečnosti soud spatřuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného, zrušil pro vady řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) a § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.]. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. O prvostupňovém rozhodnutí nebylo rozhodováno, neboť vzhledem ke specifikám daňového řízení soudem vymezené nedostatky mohou být odstraněny v rámci řízení před odvolacím orgánem.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. a ustanovení § 110 odst. 2 s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti

dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem 30.11.2009, č.j. 15 Ca 108/2008-122, v celkové výši 22 160,- Kč, která se skládá z částky 2 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 12 600,- Kč za šest úkonů právní služby poskytnutých zástupcem Ing. Vlastimilem Sojkou v řízení před krajským soudem po 2 100,- Kč (za převzetí věci, poradu s klientem, sepsání právního rozboru věci, podání žaloby, sepsání dvou doplnění žaloby, dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), c), d) a h) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb), z částky 1 800,- Kč za s tím souvisejících šest režijních paušálů po 300,- Kč, z částky 2 100,- Kč za jeden úkon právní služby poskytnutý zástupcem Ing. Vlastimilem Sojkou v řízení o kasační stížnosti (za vyjádření ke kasační stížnosti dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb), z částky 300,- Kč za s tím související režijní paušál a z částky 3 360,- Kč odpovídající DPH z částek mimo soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 5. listopadu 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová

